

UNION SPORTIVE «SOKOL»

162, BOULEVARD MOHAMMED V. - CASABLANCA
RESTAURANT «SLAVIA»

PUBLICATION NON PÉRIODIQUE

Ex. 157

ROČNÍK

NEJŠI

T. J.

UNION SPORTIVE "SOKOL"
B.P. 2054
CASABLANCA

IMPR.

SOKOLSKÝ OBČASNIK

VOLNOST · ROVNOST · BRATRSTVÍ

Náš veliký bratře !

Po několika dnech úzkostlivého čekání, zd. vylétá z Tvého tichého sídla odpočinku smut. mohl osud ušetřit údělu všech lidí, který by. od Tvé drahé hlavy daleko do nekonečna.

Opustil jsi svůj lid Ty, kterému jsme všichni věřili a kterého bychom se chtěli na každém důležitém kroku života národního ptát, zda-li je dobrý. Neboť Ty jsi dovedl vidět do budoucnosti, protože jsi nehodnotil lidi a nevážil věci v přítomnosti, nýbrž soudil jsi vždycky vedle příčin i následky.

Skončil se Tvůj úkol učitele národa. My se dnes stáváme vykladači Tvého písma a ve chvíli velikého smutku připomínáme všem lidem dobré vůle a zejména lidem mladým několik Tvých slov, na nichž jako na žulovém základu musí být budováno v naší zemi všecko, ~~xxx~~ co v ní podnikneme, a bychom se mohli s čistým svědomím a hrdě zvat Tvým národem.

V první chvíli, kdy už nežiješ a kdy se Tvůj veliký duch vznáší nad námi, připomínáme si Tvá veliká slova:

"Demokracie žádá od občanů zvýšený pocit odpovědnosti a zanechání vší anarchie, demokracie je nejen spoluvládou, demokracie je také podřaděním a posloucháním.

Planým vlastenčením rozum se nejasní. Vlasti a národu prospěje každý kdo dovede pracovat: dobrý řemeslník, dobrý kupec, dobrý inženýr, dobrý právník, dobrý medik, dobrý učitel, dobrý kněz - pouze vlastenec je jako ten pověstný "pouze spisovatel", holá ostuda. Vlastenčením nedokážeme světu, že něco umíme, a že za něco stojíme, ale dokážeme to prací a opravdovostí.

V realismu hledáme především hluboké pochopení života a mravní opravdovost. Individualismu je rozumět tak, aby nejlepších sil jednotlivcových mohlo být užito jen k dobru společnosti.

Unum necessarium je nám: politika rozumná a poctivá, pořádek práce!"

To si opakujeme u Tvé rakve.

Kéž revymizí z paměti našich tento okamžik, který zavazuje na věky!

Československá obec sokolská

Z knihy: "DNI ŽALU "

10 Z Á Ř Í 1957 uplynulo

V A C E T L E T
ědy odešel muž dějin

M A S A R Y K

Básníci i politikové v mnoha rčeních o Masarykovi citují slova:

"O S I Ř E L I J S M E "

Ano, bylo a je tomu tak. Dnes po dvaceti letech ještě více poci-
tujeme hlubokou osiřelost. Není druhého Masaryka. Dějiny pracují v
jedincích. Od jeho smrti jdeme z utrpení do utrpení.
Mnichov-Protektorát-Nová válka-konečně nejbolestnější rána: KOMUNISMUS!

Masaryk byl velkým otcem malého národa a silnou osobností celému
světu. Nesmíme pouze z povinnosti připomínati si výročí jeho smrti, ný-
brž musíme stále dbáti toho, aby jeho duch žil v nás.

Dnes nejde jen o náš národ, o Evropu, jde o celý svět. Jak by dneš-
ní svět potřeboval všechny ty zásady, jež hlásal a především dodržel.
Velikého a vyvoleného jedince může nahraditi jen celek.

Musíme zapomenouti bolu nad jeho smrtí, nesmíme však zapomenouti
jeho odkazu, zásad a hlavně jeho příkladného života. Nesmíme zapomenou-
ti na jeho demokratickou statečnost, demokratičnost, ve které nebylo
slovní siláctví a heslaření, nýbrž demokratická činnost.

Vybuďoval nám Československo, vybojoval nám svobodu. Postavil nás
na čestné místo mezi ostatními národy demokratickými. Krutý osud nás
uvrhl v područí komunistického jha. Nejsme Československem Masaryko-
vým, jsme státem policejním, komunistickým. V této hrůzné situaci ne-
máme Masaryka. Nemáme nikoho, kdo by nám jej nahradil. Prozatím máme je-
nom sebe a žijeme v naději, že "Pravda vítězí".

Vítězství nepřichází samo. Bez práce a boje, nelze dojít k cíli.

Právě nám, kteří máme možnost v cizině svobodně přiložiti ruku k
dílu, je víc než povinností učiniti vše, aby nám byla republika Masarykova
opět vrácena a s ní všechna práva důstojnosti člověka. Ten kdo si na-
mlouvá, že se "nedá nic dělat", jde sám proti sobě.

Připomeňme si Masarykův boj.

Syn kočího, nevolníka, kovářský učeň, filosof - muž jenž s chudými
prostředky hmotnými odešel do dobrovolného vyhnanství v čtyřiašedesáti
letech. Brzy jednal s předsedy vlád a hlavami států jako rovný s rov-
nými, aby je poučoval o trvalé ceně malých národů, které slouží velkým
ideálům v dějinách lidstva. Svůj boj nepodnikal jako president, ani ja-
ko král. Jeho nejvyšší hodnost bylo vytrvání, drobná práce, se kterou
vykonal dílo, které nemělo v soudobé historii příkladu. Nevěřil v záz-
raky, věřil své poctivosti, houževnatosti. Nedožadoval se pomoci, spíše
sám se snažil pomáhati tím, že ukazoval, jak věc, kterou zastává je nej-
vyšším zájmem věci spojenecké. Tak se stalo, že mužové tak odlišní jako
britský ministerský předseda, president Wilson a francouzský ministerský
předseda Clemenceau mu důvěřovali a vážili si ho.

Jestliže ve světě je ctí být občanem Česko
Úmrtím Masarykovým byla Evropa ochuzena o
konstruktivních Státníků a politických mysl
o svého zakladatele a my po dvaceti letech
Masaryk byl muž, který dovedl bojovat tvrdě
To patří všem a především Sokolům. Bojovat b
levědomě, rozvážně, ukázně, abychom byli hod
který vedl k šťastnému konci dílo prostředk
tickými.

K věčné pamatce, v den kdy vzpomínáme, jak před dvaceti lety sklíčil
smutek svobodný československý lid, slibme jemu a těm kteří nesmí
navštívit jeho opuštěný hrob v Lánech, že půjdeme "JEHO CESTOU"

Karel Fink

D N I Ž A L U

Památník o sklonu života, o nemoci,
smrti a pohřbu presidenta osvobo-
ditele T.G. Masaryka

Toto dílo bylo věnováno do naší sokolské knihovny a byl přiložen
následující dopis:

Marrakech v březnu 1957

Bratři a sestry!

Nemohu býti s Vámi tak často, jak bych si přál, ale
ve vzpomínkách jsem stále s Vámi. Posílám Vám tento dárek, který je a
byl mi vždycky drahý. S myšlenkou, že mezi vámi bude více na místě
a že každý, ve vzpomínkách při čtení této knihy si připamatuje
přísahy - "VĚRNÍ ZŮSTANEME"

Váš Olda Kynel

Vážený čtenáři!

Na první straně této vzácné knihy si přečti věnování:

Našemu příteli v dálné cizině Oldíku Kynelovi vzpomínající

V Praze 1937

Rudolf Medek
Josef Kopta
Frant. Langer

Tedy plných 20let br. Kynel měl tento památník ve své knihovně a
předal nám jej téměř jako nový. Tato kniha je klenotem v knihovně
u nás doma a vy sami víte čím nám je zde v cizině, v exilu.
Oparujte ji, abyste ji předali dalšímu čtenáři nepoškozenou, jak nám
byla věnována.
Prosíme vás, hlavně ji čtěte našim dětem. Ukazujte jim ilustrace a
sami jako rodiče, jako otcové a matky našeho národa, doplňujte vlas-
tním výkladem to, co jste sami prožívali v krásných dnech svobody.

to to díla jsi potvrdil lásku k Sokolu,
málo těch, kteří by se rozloučili s tak
to drahého otce vlasti, učitele národa,
šho sokola, bratra T.G. MASARYKA

TJS v Casablance, ti vzdává dík

Od 2. do 14. září
Otokar Fischer

Ten štíhlý, bílý prst se náhle zdvih.
A každý z nás - z nás, jeho žáků - ztich.

"Tož chvílku. Nutno bdít. Já odcházím."
A přešly dni. A noci šly. A zdřím.

Šel, záhadný, jenž světly v čele šel.
On, rozjasňoval. Náš učitel.

Je vůkol temno. Velký oheň zhas.
Je v nitru jas. To hoříš otče, v nás.

Šel v boží klid, kam veleno mu jít.
A bílý, štíhlý prst nám káže: BDÍT!

00000....00000

Poslední pochod
Rudolf Medek

" Dál národe náš drahý, věčně dál!"

Tak zní hlas básníka, ježž Mrtvý v srdci choval.

Dál, výš a stále vpřed! A my zas k paži paž

věrní až do smrti zůstanem Vlasti stráž!

.....0000.....

K. J. Beneš

V této chvíli kdy jeho duch, sám snad bezejmenný,
unikl z dosahu našich smaslů, zdá se mi, že jen proto nebyl
vyvrácen řád světa ze svého ložiska, protože to, co vyte-
salo iniciálky TGM do kamene, do bronzu a do lidských
srdcí, nemohlo zahynout s posledním záchvěvem zestárlé tepny,
nýbrž vpjato do bratrského řetěze nesmrtelných sil, žije a tvo-
ří a slouží v jiném patře oné veliké stavby, jejíž tajemství
a smysl zná toliko architekt všehomíru.

K O E X I S T E N C E

Kdo zalistuje občas ve světovém tisku zjistí, že se tam v poslední době častěji objevuje slovo "koexistence". Koexistenci je někdo spolek státní demokratických se státy tak zvané demokratickými, cili t. zv. Západu s Východem. Toto spolek se má prováděti ve stavu mírovém, čili použijeme-li negace, ve stavu, kdy se nestrší. Je to asi tak, jako když dva hečani se domluví, že se sice budou na sebe přes plot dívat, ale že/prozatím/ na sebe nebudou stěkat.

Dnes už vlastně nikdo neví, jak ta báchorka s koexistencí začala. Možná to slovo padlo na cocktailu, kde se podávalo whisky, nebo na večírku, kde se čepovala vodka. A to je vlastně také to, co Krenl sledoval: pomást lidem hlavu tak, aby nevěděli, odkud vane vítr. Řekne se "koexistence" a už na obzoru lidských představ vyvstanou vidiny o klidném životě, o budoucích staletích lehce plynoucího života, kdy nebude strachu z války ani jiného nervového napětí: někdo zašeptá "koexistence" a pan Dupont se už vidí denně u svého pastisu, pan Smith na golf-terénu a pan Müller s putovním batohem na zádech; a to vše ve sloprocentní duševní harmonii a bez strachu o to, co bude zítra nebo za rok.

Je pozcruhodné, kam až jde lidská naivnost. Nejen naivnost těch Dupontů, Smithů a Müllerů, které bude těžko přemlouvat, že to Sověti nemyslí vážně, když jim návají touto fatic mor-gancu před nocem; ale naivnost samotných autorů této znamenité, ale nestravitelné kachny. Chruščev kalkuloval asi takto: V Evropě komunismus už moc dále nepokročí, spíše naopak. Severské státy neopjí oco leninsko-stalincko-chruščevský katechismus žádného pochopení; ve Francii soudruzi ztrácejí na půdě; o Německu ani nemluvě, neboť tam brzy bude poslední komunista musejnám objektem; a v Itálii je docela pěkná hospodářská konjunktura a to ovšem není vhodné semeniště pro bacilus komunistický. A mimoto je tu tak zvané Nato, které se pne jako ochranný val od péra až po africká pobřeží. Čili jinými slovy každý další pokus o počcupnutí železné opony dále na západ by skončil velkou rvačkou, a to si Moskva právě nyní nepřaje.

Neboť Sověti mají jiné zájmy. Sověti vědí, že světový konflikt za současné situace by pro ně byl zhoubný a Sověti také vědí, že čas pracuje pro ně. A proto také ta poslední Zorinova hra na slepou hru. A takových bezvýznamných a bezvýsledných konferencí jako tu poslední "odzbrojovací" zažijeme ještě hodně. Sověti budou stále uirážovat pozornost na Evropě; přijmou návrh na jakoukoliv debatu a naopak sami s podobnými návrhy přijdou; tam se bude po měsíce diskutovat a když to bude v nejlepším, když prostý člověk se srdcem naplněným nadějí bude naslouchati nej-

novějším zprávám, tak náhle ten Zorínek řekne "Nět", sbalí fí-
dlátka a pojedě domů. A tak se to bude opakovat až do okamžiku,
kdy mocipáni v Kramu uznají, že si mohou dovolit otevřený kon-
flikt. Až budou na stejném stupni vyzbrojení jako Západ a až
budou také vědět, že bláznovější masy Nehruových Indů jsou na
pokraji hnevu, že miliony v bídě žijících Arabů uvěřily jejich
bejdělským slibům a až si budou jista, že v Kualampur, v Sai-
gonu a v Djakartě jsou u vesla poslušní Gottwaldové. Pak bude
po soužití a zbyde jen soužení.

Není vhodné se divit těm, kdož v touze po míru pře-
jímají s dychtivostí každou zprávu, která se zdá být pozitivní.
To jsou lidé, kteří ještě sto procentně věří v lidskou upřímnost.
Hrozí jim to s těmi, kdož věří na půl, neboť jejich základním o-
mylem je názor, že se s komunistem dá jednat jako s placcenným
partneřem. Problém svobody nebo podmanění lidstva komunistickou
diktaturou, tou "diktaturou proletariátu", která zůstává nejvyš-
ším cílem a směr všech komunistů světa, včetně Titů a Gomulků,
ten se nevyřeší nadějí, že by bylo vůbec kdy možno uzavřítí "věč-
nou" mírovou smlouvu mezi demokracií a rudou diktaturou, čili že
by bylo možno žít v koexistenci. Z tohoto důvodu není vůbec my-
slitelné osvobození evropských podmaněných národů z rudoého jha,
aniž by se zároveň řešila definitivně otázka existence komunis-
mu na této planetě. A je také naprosto bláhové uvažovati o tom,
aby se z osvobozených "satelitních států" v Evropě utvořilo ne-
utrální pásmo mezi demokratickým Západem a diktátorským Východem.
Jak to docela vážně navrhuoval jeden bývalý diplomat v londýnských
Times z. 28. května 1957. Takováto hráz nejen že by neměla cenu
papíru, počmáraného podpisy, které by toto pásmo utvořily, ale
byla by přímo poznámkou neúcty k lidské charakterové slabosti.
Osvobození satelitů za další existence Sovětského svazu by zna-
manalo, že se lidstvo smířilo s myšlenkou, že všechny národy
světa mají právo na svobodu, nezávislost a na sebeurčení, kromě
národů, tvořících nynější Sovětský svaz. Z takové "svobody" by-
chom se určitě netěšili, za takovou svobodu bychom se styděli.
Ostatně trvala by jen potud, pokud by to světový komunismus u-
znal za vhodné.

Mezi demokracií a diktaturou není možnosti soužiti-
tí. Navrvalo nemohou vedle sebe existovati v míru dvě světová
pojetí tak odlišná. Základem všech demokracií je jedinec a jsou
to individua, kdož tvoří státní útvar; základem všech diktatur
je naspak masa a jedinec je pouze anonymní a bezcennou molekula-
lou celku. V demokracii stát slouží svým občanům; v diktatuře
občan slouží, ba otročí státu bez práva změny a bez možnosti
vyjádření vůle. Ne, koexistence není nic jiného než nebezpečný
přelud; jediné možná je mírová existence všech svobodných a de-
mokratických států světa. Dějiny učí, že duch vždy nakonec ví-
tází nad hmotou. Tak i tentokrát demokratické pojetí života zví-
tází nad nestvárným materialismem; je jen na nás, abychom k tomu
ze všech svých sil přispěli.

Bratr František Smutný, náčelník Evropské Oblasti nám zaslal k uveřejnění celkovou zprávu o táboře Sokolů ve Švýcarsku. Těší nás velice jeho příspěvek a velmi rádi jej uveřejníme. Zpráva jest dosti obsažná, proto ji budeme otiskovati v pokračováních.

F. S M U T N Ý :

První letní tábor Evropské oblasti svobodného
Sokolstva na půdě Š v ý c a r s k a .

V době před nástupem na dovolenou, několik čs. časopisů v zabra-
ničí, přinašelo zprávu o přípravách prvního sokolského tábora v Cury-
chu ve Švýcarsku

Tábor se konal ve dnech 27. června do 25. srpna 1957. Celkem se
zúčastnilo 110 zapsaných členů, dorostu a žactva, tedy počet nad očeká-
vání a potěšitelný. Zúčastnilo se členstvo sokolských Jednot z
Belgie, Maroka, Anglie, Francie a jednoty ze Župy Vídeň, která společně
se západoevropskou župou tvoří evropskou oblast.

Den 11. srpna 1957 navštívilo tábor 40 členů svazu svobodných
spolků ve Švýcarsku a to v čele se svým předsedou br. Škrábalen a
sestrou Linigerovou. Tento den byl tedy ve znamení slavnostního uvítá-
ní uvedených hostů.

Ráno, po ranní rozčvičce, tak jako každý další den, nastoupilo vše-
chno cvičící členstvo, dorost a žactvo ku vztyčení státních vlajek
švýcarské, československé a kantonální Bernské. Poté byl očekáván pří-
jezd hostů. Přijeli kolem desáté hodiny. V jídelně tábora uvítal hosty
bratr oblastní náčelník a po krátkém proslovu předal slovo bratru
předsedovi svazu čs. spolků ve Švýcarsku, který mimo jiné zdůraznil :
"Je mi velikou ctí, že Vás mohu jménem čs. spolků ve Švýcarsku pozdra-
vit, Vás ,kteří jste vážili tak dlouhou cestu ze země Vašeho stálého
pobytu, by jste zde mohli prožít několik dnů v bratrství a sokol-
ské lásce...." Dále se zmínil o snaze br. Polického, předsedy spolku
"Český Domov" v Basileji, který vynaložil vše, aby našel vhodné místo
pro náš sokolský letní tábor, což se mu skutečně 100% podařilo.

Po br. předsedovi Škrábalovi, znovu předstupuje br. náčelník aby
poděkoval br. Polickému za jeho spolupráci a předal mu obraz města
Paříže, jako dar jednoty Paříž. Za Evropskou Oblast, cvič. sbor mu pře-
dal diplom s poděkováním za obětavost a lásku k věci Sokola.

Poté byl předveden film ze slotu v Paříži 1954 a fil ze slotu v
Vídni v r. 1956. Oba dva filmy, jakož i letní tábor jsou důkazem, že
svobodné sokolstvo pracuje, že jde cestou v před a cestou správnou.

Po společném obědě v táborové jídelně byl nástup k průvodu a to
u budovy, odkud průvod odpochoďoval při pochoďové písni "CASTALDO" na
cvičiště, kde byl proveden sraz průvodu a zahrány státní hymny Švýca-
ska a Československa.

Program byl zahájen těmi nejmenšími a to přesně v 15.00 hod.
Celkem bylo předvedeno 10 čísel nakonec pak zatančena Česká beseda.
Každá skupina která docvičila, byla po odchodu ze cvičiště odměněna
čokoládou, kterou rozdával synovec br. Stanka z Curychu. Stalo se tak na
jeho vlastní přání. Je to důkaz ,jak daleko vniknul náš letní tábor
do srdce švýcarského chlapece.

Večer pak nastalo loučení s hosty, které u mnohých vynutilo i tu sízu v oku a radost v srdci, že se den tolik podařil.

Nezůstalo ale jen při tomto loučení. Ben nato t. j. 12. 8. opouštěli nás první skupina, tábora, skupina z Londýna, která měla svůj pobyt vyhrazen ve dnech 17. 7. až 12. 8. 1957. Práce a jiné občanské povinnosti volaly je zpět a tu bych každému kdo bude tyto řádky číst chtěl vidět co dokáže čtrnáctidenní pobyt v táboře! Tak jako loučení s hosty, tak i nyní se vše odbyvalo ve znamení radosti a poznání se. Slíb na slib, že se brzy zase sejdou, stisk ruky, slza v oku - tak se loučili bratři a sestry z Londýna, Paříže, Vídně a ostatní. Loučení skončilo vždy rozbitím osvětlovací lampy v zahradě, tedy střepy.

Ostříhali jsme nyní z Paříže a Vídně, neboť ostatní, kteří byli s jednot v menším počtu odjížděli buď s londýnskými, nebo dokonce i dříve, jako na př. africké a jiné.

Dne 24/8. v dopoledních hodinách loučil se Sokol z Vídně se Sokolem z Paříže, neboť při návštěvě curyšských, byl Sokol z Vídně pozván na společnému večeru do Curychu. V uzavřeném táboře i zde bylo loučení ve znamení slavníh hravého sledování. Zvláště mládež obou sokolských složek se tak sblížila, že se to neobešlo bez slz. Z radosti nad dobrou věcí, která se podařila, byla rozbita druhá zahrada: lampa - střepy pro štěstí - třebaže spála pro ni samou. Vedení tábora zaplatilo tedy již dvě lampy a bylo rozhodnuto předplatit ještě tři ale bohužel, nebylo již se svým loučit.

Tábor skončil 25. srpna 1957 odjezdem poslední skupiny Sokolů z Paříže.

Zůstaly dnes již jen vzpomínky. Vzpomínky a poznání, že svobodné sokolstvo by si mělo být vědomo, kolik síly jest v přátelství, které se při takovém společném pobytu v táboře uzavře, zvláště přátelství mládeže, která jest naší budoucností. Doporučuji na základě poznání z tohoto prvního letního tábora zahraničních jednot, aby se takový konal rok co rok, ať už kdokoliv. Budou se pak snadněji dělat sloty a veřejná cvičení rovněž ať už jest to kdokoliv. Tyto tábory nechtě nejsou pouze pro členy Sokola, ale i nesokola, který se hodlá podřídit táborovým nařízením. Vždyť jsme z jedné rodiny, z jedné krve, hlásíme se k stejnému ideálu... K SVOBODĚ VEŠKERÉHO LIDSTVA.

PŘÍŠTÍMU SOKOLSKÉMU TÁBORU ZDAR.

/V příštím pokračování: Hospodářská stránka tábora./

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

V ZDRAVÉM TĚLE, ZDRAVÝ DUCH.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

M. Šmika a L. Šafránek :

VZPOMÍNKA NA SOKOLSKÝ TÁBOR VE ŠVÝCARSKU .

Již jsme ujeli více než 4 tisíce kilometrů z Casablanky přes Španělsko, Francii a Anglii, odtud přes Belgii, Luxemburg, opět Francii a Německo a nyní jsme konečně ve Švýcarsku - v Bernu. Jedeme do Sokolského tábora v Curnigel-Bad. Podle informací náčelnictva ZČS je toto místo vzdáleno asi 15 km od Bernu. Vystoupím z auta a ptám se kolemjdoucích, kterým směrem se jede na Curnigel. Asi po pěti marných pokusech našel jsem konečně člověka, který mi sdělil, že jest to hotel vzdálený deset až dvanáct km a udal nám směr. Tož jsme se vydali na cestu po pěkné silnici na Thun. V Riggisbergu jsme měli otočit doleva. Ujeli jsme více než dvacet kilometrů, než jsme již za tmy do tohoto města přijeli. Zde jsme se dozvěděli, že Curnigel-Bad je vzdálen ještě asi tučt kilometrů. Po prudkém stoupání až do výše 1.300 m horskou stezkou jsme dosáhli cíle - sokolského tábora.

Byli jsme velice srdečně a bratrsky uvítáni londýnskými a pařížskými Sokoly. Videaští v táboře dosud nebyli, měli přijet za týden.

Curnigel jest bývalé lázeňské město. Když asi před třiceti lety hotel shořel až do základů, byl opuštěn také léčivý pramen, z něhož jest dnes obyčejná studánka se zápachající vodou. Nynější hotel jest mnohem menší a vedle něho je dřevěná budova o dvou poschodích, podobná krkonošským boudám. Zde jsou ubytováni Sokolové. Krajina kolem je překrásná, ostatně jako je krásné celé Švýcarsko : hory, ley, voda.

Budiček v 7 hodin je oznamován sokolským pochodem. Po ranní půl-hodince a snídani je nástup ku vztyčování vlajek. Na třech stožárech se třepotají vlajky švýcarská, sokolská a československá. Denní zaměstnání je zahájeno, služby v kuchyni a jídelně rozděleny a již bratr Brunner, starosta londýnského Sokola, vydává se v čele skupiny Sokolů a Sokolů na každodenní vycházku. Jiná skupina hraje odbíjenou, někteří odjíždí do Bernu, či do Interlaken na celodenní výlet.

Jak známo, v horách dobře tráví a chutná. Náčelník br. smílný byl velkým kouzelníkem, že za pár fránek uspokojil výtečně připravenou stravou želudky všech tábořníků. Obdivovali jsme se jeho kuchařskému umění a nepřeháněně tvrdíme-li, že Curnosky by se mnohdy rval zoufalstvím vlasy, měl-li by na starosti takové Holečky, Štefkoviče, Švandy, Linharty, Šafráky - pozn. red. / a pod. Přesto se jedného večera konala táborová schůze a promítaly se různé stížnosti a výtky či návrhy. Jeden z nich byl, aby všechny děti dostávaly půl litru mléka denně. Nastala diskuse, až do kterého roku se mají brát v úvahu příští konsumenti mléka. Tož jsem zasáhl do této debaty a navrhl jsem věk 35 roků a odůvodnil jsem můj návrh tím, že mě moje maminka v dopisech nazývá "moje drahé dítě !" Návrh nebyl přijat a jako správný demokrat jsem se nerad podřídil většině, ustanovující limit dětského věku na 14 let.

A když už jsem u toho hlasování, tedy se zmíním ještě o jiné takové schůzi. Otázka stravovací byla ovšem na pořadu č. 1 jako obyčejná a k dalšímu bodu "vlajky" musím předestát toto : 1. srpen je národním svátkem Švýcarů a majitel hotelu požádal vedení tábora, aby tento den byla vztyčena pouze jedna naše vlajka vedle švýcarské vlajky státní a druhé kantonální. Jak už ani jinak nemůže být mezi námi Čechoslováky - nastal bouřlivá debata, která z dvou vlajek má být vztyčena. Londýnští zastávali názor, že to má být naše státní vlajka, neboť jsme v

první řadě Čechoslováci a pak teprve Sokolové/Londýňští jsou z vět-
části uprchlíci/, kdežto pašijští byli pro sokolskou vlajku a odůvo-
zovali své stanovisko tím, že účastníci oslavy by se mohli mylně do-
mnívat, že jsme komunisté. Při hlasování velkou většinou zvítězili
Sokolové z Londýna, neboť byli početně silnější a tak 1. srpna na st-
žárech byly vlajky švýcarská, československá a kantonní bernská.

V předvečer tohoto svátku jsme se ovičili ve zpěvu švýcarské
hymny "Nacht im roten Vaterland". Pívali jsme ji pěkně. Překvapilo nás
že o státním svátku se ve švýcarsku pracuje. Zajeli jsme se dát do
Riggisbergu ostříhat a zde jsme byli náhodou svědky pro nás nezvyk-
lé zkušky - oprávnění jízdy na kole. - Až teprve večer se lidé
schází k hranicím, připraveny k zapálení. Něco málo před osnou hodi-
nou vyšli jsme v útvaru, se zvuků sokolského: "Hoj vzhůru pestří
kolo" k hranicím, leč nenalezli jsme tam ani človíčka, ač oslava byla
určena na osnou hodinu. Pomalu se již šlo a asi po půl hodině,
když již útvar utvářel útvar, nýbrž houfem prostydlých Sokolů a So-
kolů, začali se sesazet naši švýcarští kluci kteří tu a tam vypalov-
li do vesmíru rachotit. Nu což, bylo se alespoň na co dívat a tak
delší půlhodinka ubíhla mnohem rychleji. Končeno se dostavil jakýsi
menší "průvodce" lidí, doprovázející několik dětí s lampičkami a opět
čekalo, samozřejmě na starostu. Ten si patrně dodával kuráž v šenku,
nebo se dosud učil proslov, lečkali jsme se jej asi po patnácti mi-
nutkách a když byla zapálena hranice, všichni jsme zbožně a radostně
poslechali jeho projev. Z ohně sálalo blahodárné teplo a pomalu nás
přestávaly "zábst" nohy a ruce. Starostův projev byl dlouhý a nečes-
ný. On by ho býval stejně nepřechetl neboť za 1. : byla již ma a
i když bylo sobolepší světlo, nepřechetl by ho též neboť za 2. : více
by asi každé slovo dvakrát co si zřejmě neuvědomil, když si pravdě-
podobně dodával kuráž, jak již bylo podotknuto. Sklidil sobutný pot-
lesk, hlavně od nás Čechoslováků. To bylo pravděpodobně tím, že jsme
z celého jeho projevu rozuměli pouze když několikrát řekl "SOLOU"
a "TRILIT". Časů před rozpočet nám udělala hranice. Začím co klíží p
starosta se hlasitě projevoval, hranice shořela a my jsme neviděli
tent se švýcarskou hymnou. Proto se tu a tam ozvalo místo německých
slov "tráde, rá, rá-la, la, la, la, la, la, la" ať už hymna dopadla nad očekávání
hezky. Švýcaré říkali, že jsme jí zpívali moc pěkně. Snad to vysleli
upřímně. Je zkrátka, takového rozsáhlého starostu bychom měli mít
mezi námi švýcaré jsou velmi milí lidé.

Na terase se pak instaloval jakýs takýs orchestr, který hrál k
poslechu a tanců jako Malina až do půlnocí hodin. Málada byla takov-
zá na ramí budíček, s dvěma sokolskými pochody téměř nikdo z mlad-
ších nereagoval a tak muselo být přikročeno k budičku radikálnější
když se to neobešlo bez drastických scén, když na př. bylo použito
ledové horské vozy.

V prostředí opravdového sokolského bratrství nám uplynul týden
jako voda a po sobotní snídani jsme se vydali na další cestu - pře-
děl do Itálie. A když jsme se smažili pod italským sluncem, nebo př-
jížděli vyprahlým Španělskem, nejdnou jsme si vzpomněli s jakýmsi
steskem na sokolský tábor v Curnigel-Bad, ve švýcarsku.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Šťastnou náhodou se mi dostal dne 1 dubna do ruky krásně vypracovaný průnik ČEDOKU, zvoucí k návštěvě Československa. Při jeho obědění se mi stihaly slíby na jaře a přes vaňškové vácování exilního vlastivědy, který vlastně naši vlast banálně ostudil, jsem se ošedivěl staříti svoji dovolenou ve státě šťastných lidí, kde jsem naposled byl v r. 1947.

Ke jsem se tím nálek netajil, nastalo mi peklo na zemi. Bohužel se na svou vypravila delegace jakéhosi emigrantského kruhu, aby me zapřísnila, bych taková nerozvážnost, jako je návštěva Československa, pustil z hlavy. Nevím již, čím na me působili, co mi slibovali, ale nepodlehli jsem.

Již to že jsem na visum čekal jen čtyři měsíce mi ukázalo že poměry jsou skutečně docela jiné než nám emigranti chtí naliviti. Když letecký let do Prahy trvá dnes 48 hodin, tedy v visum se 4 měsíce je vlastně velmi rychle. K visu jsem dostal různá úřední poučení, zejména oprotuďování jsem věnoval poslední volnou neděli a již jsem vyjel.

Colníci nás na hranicích mile přivítali, rozpárvali nám poděivky zavazadel, jestli tam není nějaký hnys nebo aslatská chřipka, mile se na nás umívali a doporučili nám vyměnit si všechny dovisy, které jsme sebou měli již na hranicích. Dura byl velmi výhodný, vždyť za korunu, která normálně stojí vze 48 jsou platili pouze 20 franků. Colní prohlídka netrvala dlouho, vlak stál na hranicích jen 4 hodiny a však nás bylo 12 cestujících, jen se tam nějakí cizí paní stále vyptávali, ke komu jedeme, jak dlouho se hodláme zdržeti a takové větečné otázky. Doporučili nám nespát v příbusných, abychom nebyli obtěžováni a tak nás přemlouvali, až jsme si na hranicích zaplatili na týden po- byt v hotelu.

Do Prahy jsme dojeli v pořádku, ubytovali v hotelu a sezna li, že cena vlastně nebyla drahá. Vybavení hotelu a hlavně obelu na ceně odpovídala. Měl jsem obavy, že někde bude instalován mikrofon, ale nic jsem ke své spokojenosti nenašel, jen takový malý kotouček a k tomu vedly nějaké dráty do vedlejšího pokoje. To asi nějaký stálý návštěvník hotelu měl nějaké bušící zařízení, jelikož vrátný zásadně nebudil.

Trochu jsme se opláchlí ve studené vodě, teplá zrovna ten den v našem pokoji nebyla a vyvazili jsme za příbuznými. Přines li jsme dva kurvy dárek, ale ani jim to bylo málo, koukali na nás jako kdybychom se přišli dělit o nějaké dědictví. Hladli mi vše nějaké otázky, jejichž významená jsem zcela nerozuměl; jak prová díme kolektivizaci, jak sezneme 20tého sjezdu a podobně. Pořád jsem tomu nerozuměl a nálada byla stále a stále horší. V tom přišel na návštěvu nějaký přítel, který donesl lahev slivovice.

Popíjelo se a nálada se zlepšovala. Teprve při druhé lahvi jsem porozuměl, že moji příbuzní propadli zcela nenávislosti pro pagandě KŘS a řešili emigrantů. Mnozí jsem vyslechnouti všelijaké posměšky, když ale švegr se me zeptal, kolik platíme příspěv ky ke strany, rozsvítilo se mi. Nechtěli mi věřiti, že nejsem ven ku straně komunistické strany a že jsem visum do ČSR dostal sku točně jen na její žádost.

Mám dojem, že mi přesto všechno neuvěřili a že mne pokládá-
jí za nějakého funkcionáře kompartaje. Přesto však mi vykládali
všelijaké pověsti, které již jsem četl v exilním tisku o teroru,
drahotě a podobně. Však jsem jim nevěřil a šel jsem raději spát
do hotelu. Taxi jsem nesebral, ale se to tramway také už nejezdila.
Přišel jsem do hotelu a tam posvázení, plno pánu běhalo sem a t
tam, telefonovalo na všechny strany, že jsme měli dojem, že tu
někde vykradli nebo hoří. Jakmile nás spatřili, hned nás obklopi-
li a kde prý jsme byli, že mají o nás strach, abychom někde neza-
bloudili. Že prý dobře vím, že máme být v 10 hodin večer v ho-
telu a že se nemáme nikde toulati. Vyvřeloval jsem jim, že Prahu
známe, a že jsme byli u příbuzných, ameríkali, že se Praha změnila
hodně přestaveno a že bychom někde mohli skutečně zabloudit.
Tak jsme jim museli slíbiti, že skutečně na druhý dne budeme v
10 hodin doma, přišli nám to připomenouti ještě ve 4 hodiny rá-
no a pak znovu v 6 hodin. Mnoho jsme se tedy nevyspali, ale měli
jsme radost z jejich starostlivosti. Když přišli nám připomenou-
ti v 6 hodin ráno že máme být večer v 10 v hotelu, tak se sluš-
ně zeptali, zda něco nepotřebujeme. Řekl jsem si, že by taková ci-
bulová polévka jako byla "U Špírků" nebyla k zahození, ale že prý
dělníci alkoholu nebráňují a že proto prý tedy taková buržoasní
přebytečnost není na místě. Mimo to prý Američané nasázeli kolem
Všetát nějaké broučky a cibule prý není, neurodila se.

Ráno mae moje drahá polovice přinutila jít do trhu a tak
jsem poznal, jaký blahobyt u nás nyní panuje. Žilo telecího masa
stojí Kčs 36.-/Frš 1.800./kilo másla Kčs 50.-/Frš 2.500./kilo
chleba Kčs 2.-/Frš 200./kilo brambor Kčs 4.-/Frš 200./Z trhu
jsme šli na Staroměstské náměstí, kde jsem u Kynala viděl různé
látky, jako za okupace, za velmi nízké ceny od 120 do 600 Kčs/Frš
6.000 až 30.000/ za metr. Krejčí žádá od ušití šatů Kčs 500 až
1.200/Frš 25.000 až 60.000/. No řekl jsem si, to Austrálie prodá-
vá vlnu za drahé peníze, tak není divu. Za to ale boty!!! Ty co
stály v r 1933 u Baťy 39 Kčs, dnes dostanete již za 120 Kčs/Frš
6.000/ty co stále u Polický Popper Kčs 85.-, stojí dnes tak 360
až 400 Kčs/Frš 18.000 až 20.000/Ptal jsem se, co by tak asi stá-
ly boty, které mi dříve dělal Smeták na Václavském za Kčs 200.--
stydlivá odpověď zněla, kdybych as 3 měsíce počkal, že bych je
mohl za 1.500 Kčs/Frš 75.000/mít.

Zdále se mi to trochu silně a zamotala se mi z toho hlava,
tak jsem se zastavil v automatu na Václavském. Párky zrovna neby-
ly, bramborák prý už nedělají, že dnes dělní si vydělá na šunku,
ale šunkové chlebičky též zrovna došly. Dal jsem si tedy sklenič-
ku červeného vína, silně zrovna nebylo, as za to stála ta sklenka
jen Kčs 6.-/Frš 300/

Vycházaje z automatu, vrazil jsem do jednoho spolušáka,
který se klidně se mnou zastavil na Václaváku a bavil se jako
nic. Přiznal jsem se, že jsem v ČSR na návštěvě, že žiji v cizině,
nějak si mne prohlédl, ale povídal dále. Pozval jsem jej do kavár-
ny, řekdmi. Pečivo ještě neměli, ale housky byly již vyprodány.
Že mi dále málo cukru, to mi nevadilo, máš cukrovku, tak to je pro
mne lepší, ale žádal jsem horké mléko a to mi dít nemohli. To
mne rozlobilo, káva totiž byla celkem studená a nějak valná a tak
jsem chtěl mlékem spraviti chuť.

Můj přítel se trochu rozpovídal o svém životě. Po dokončení studia práv/s vyznamenáním/pracoval trochu na ministerstvu, když ale třikrát zapomenl podepsati přihlášku do strany, tak jej nemohli potřebovati. Byl ze selksé rodiny, hřbet a tak šel pracovat trochu do zemědělství a pak na silnici, kde se mnohem více vydělávalo. Byl však nějak nešikovný a panáček váleček mu přejel nohu. Asi chtěl ublížit režimu tím, že se zraní, tak se k práci nehodil. Do kanceláře ho nikam nevzali, na těžkou práci se nehodil. Dali mu pěknou pensi, Kčs 56.- měsíčně/Frs 4.800/a pěkný byteček sice malý, bez tekoucí vody/v jehoutku, ale za to tekoucí po zdi, že dostal k tomu všemu revma. Nárok na uhlí prý bo bohužel nemá, kamna nejsou v bytě v plánu. Povídal mi toho mnoho, až jsem byl rád, že jsem viděl jiného spolužáka a vydal jsem se za ním. Pracuje v ŐKD a byl velice mile překvapen, že jsem na návštěvu v ŐSR. Stále se ohlížel, ai byl pyšný, že ho lidé vidí státí na ulici s cizincem. Šel jsem s ním trochu na procházku, ale stále pospíchal, že mne to až překvapovalo, byl dříve tak rozvášný a klidný. Až když jsme zahruli z Mústku do Provanické, uklidnil se trochu a řekl mi, proč je tak rozloben. Jako kvalifikovaný dělník vydělá s přesčasý 1700/1800 Kčs/85/90 tisíc franků/což je prý na tehlejší poměry hodně. Jelikož jich dělá více v rodině, našetřili si nějaké peníze a chtěli si koupiti auto. V roce 1953 si zažádali v továrně o poukaz a dostali Kčs 31.000, tedy plnou hodnotu vozu/1.600.000 Frs. Sed mu ale peníze vrátili, že poukaz nemůže dostatí. Tak si běžel koupiti cizozemský vůz, chtěl Simou Aronde za Kčs 36.000/Frs 1.800.000/ale na to je tatáž proce dura. Rechápal jsem, proč se slobí, říkal jsem, že benzín stejně je drahý, litr Kčs 4.-/Frs 200.-/ale řekl že tomu nerozumím. Tvrdohka vec, prý celá rodina pracuje a když si chce koupiti vůz, není poukaz. Když jsem zjistil, že tolik vydělá, řekl jsem si, že lepší by bylo najítí si práci v ŐSR, já na to auto netrpím, a tak by mi tyhle věci starosti nedělaly. Platy jsou následující; průměrný plat nekvalifikovaného dělníka Kčs 500.-/25.000 Frs/měsíčně, kvalifikovaný dělník vydělá bez přesčasů až 1.500 Kčs měsíčně, zatím co horník až Kčs 2.500 měsíčně. Ovšem universitní profesor není mnoho přeplacen má průměrně Kčs 1.200 měsíčně. Őčetřovatelka diplomovaná má však jen Kčs 600.-měsíčně a tak by moje paní asi nechtěla zůstatí v Praze, neboť si vydělá více venku. S přítelem jsem se rozloučil a zašel jsem si na oběd. Ani Vám neprozradím, co jsem jedl/já to totiž nepoznal/na jídelním lístku to bylo napsáno jako risoto, ale rýže tam nebyla. Jelikož vypadám jako vegetarián, tak mi maso nedali a tak jsem spíše asi jedl kukuřičný noučník.

Po obědě jsem si zašel na Příkopech do kina, hráli sovětský film a tak jsem se pěkně vypepal, neboť jsem byl v biografu sám. Ještě jsem se procházel a paněštliv dobrá rady mých strážných andělů jsem pospíchal, abych byl v hotelu v 10 hodin večer. Ale marně, nevyšlo mi to a přišel jsem později. Velkou radost ze mne neměli a byli dosti nepřijemní. Přišli se pozpětati dvakrát v noci, zda mi nic nechybí a tak když jsem viděl, že jim jsem na obtíž, nechtěl jsem rušiti socialistické budování svojí neukázněností a rozhodl jsem se ráno že pojedu zpět.

Zbývalo mi dosti československých korun a tak jsem doufal, že mi je bez obtíží vymění za franky, jelikož se koruny nesní vyvážeti.